

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 27 czerwca 2022 r.

**Opinia do ustawy o finansowaniu społecznościowym dla przedsiębiorstw gospodarczych
i pomocy kredytobiorcom**

(druk nr 742)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem opiniowanej ustawy jest w szczególności:

- zapewnienie stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1503 z dnia 7 października 2020 r. w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsiębiorstw gospodarczych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937, zwanego dalej „rozporządzeniem 2020/1503”,
- implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/338 z dnia 16 lutego 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2014/65/UE w zakresie wymogów informacyjnych, zarządzania produktami i limitów pozycji oraz dyrektywy 2013/36/UE i (UE) 2019/878 w zakresie ich zastosowania do firm inwestycyjnych w celu wsparcia odbudowy w następstwie kryzysu związanego z COVID-19, zwanej dalej „dyrektywą 2021/338”,
- implementacja dyrektywy delegowanej Komisji (UE) 2021/1269 z dnia 21 kwietnia 2021 r. zmieniającej dyrektywę delegowaną (UE) 2017/593 w odniesieniu do uwzględniania czynników zrównoważonego rozwoju w zobowiązaniach w zakresie zarządzania produktami, zwanej dalej „dyrektywą 2021/1269”,
- zapewnienie stosowania art. 23c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki

referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniającego dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014, zwanego dalej „rozporządzeniem BMR”,

- zapewnienie stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE, zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1129”,
- zapewnienie stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych, zwanego dalej „rozporządzeniem 2019/2088”,
- zapewnienie stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/2088, zwanego dalej „rozporządzeniem 2020/852”.

Z dyrektywy 2021/338 wynika konieczność ograniczenia złożoności regulacyjnej i związanych z tym kosztów ponoszonych przez firmy inwestycyjne, przede wszystkim w zakresie wymogów informacyjnych, zarządzania produktami i limitów pozycji, w celu złagodzenia skutków pandemii Covid-19 i wsparcia gospodarki. Zgodnie z art. 4 dyrektywy 2021/338 państwa członkowskie są zobowiązane przyjąć i opublikować przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy do dnia 28 listopada 2021 r. i stosować je od dnia 28 lutego 2022 r.

Zawarte w opiniowanej ustawie rozwiązania w zakresie implementacji dyrektywy 2021/338 polegają na:

- wprowadzeniu tzw. formatu elektronicznego jako podstawowego sposobu komunikacji między firmami inwestycyjnymi i ich klientami lub potencjalnymi klientami,
- wyłączeniu niektórych obowiązków firm inwestycyjnych wobec klientów profesjonalnych, np. obowiązku przekazywania informacji o niektórych kategoriach kosztów i opłat, czy obowiązku przekazywania regularnych sprawozdań związanych z wykonywaniem umowy z takim klientem,

- czasowym zawieszeniu obowiązku publikacji raportów obejmujących informacje dotyczące ceny instrumentu finansowego, kosztów związanych z wykonaniem zlecenia, czasu zawarcia transakcji oraz prawdopodobieństwa zawarcia transakcji, w odniesieniu do instrumentów finansowych podlegających obowiązkowi obrotu,
- wprowadzeniu nowych regulacji dotyczących systemu limitów pozycji, w tym wyłączenie z tego systemu powstających rynków towarowych i ograniczeniu jego zastosowania do kluczowych lub istotnych towarowych instrumentów pochodnych.

Jak podkreślono w uzasadnieniu do projektu ustawy (druk sejmowy nr 2269), oczekuje się, że skutkiem wdrożenia powyższych rozwiązań będzie wyeliminowanie zbędnej biurokracji, zmniejszenie złożoności regulacyjnej i kosztów przestrzegania przepisów przez firmy inwestycyjne oraz wyeliminowanie zakłóceń konkurencji, przy zachowaniu należytego uwzględnienia ochrony inwestorów, a w efekcie złagodzenie zawirowań gospodarczych wynikających z pandemii Covid-19.

Celem dyrektywy 2021/1269 jest zapewnienie zgodności przepływów kapitału z dążeniem do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmiany klimatu. Zgodne z celami zrównoważonego rozwoju przejście na niskoemisyjną, bardziej zrównoważoną i oszczędną gospodarkę będzie miało kluczowe znaczenie dla zapewnienia długoterminowej konkurencyjności gospodarki Unii Europejskiej.

W ustawie uregulowano stosowanie art. 23c rozporządzenia BMR, przez wskazanie krajowego organu właściwego w zakresie wyznaczenia zamiennika lub zamienników kluczowego wskaźnika referencyjnego, o którym mowa w art. 20 ust. 1 lit. b tego rozporządzenia, a także określono sposób i tryb wyznaczenia zamiennika lub zamienników. Przepis art. 23c rozporządzenia BMR ma zastosowanie w odniesieniu do zamienników wskaźnika referencyjnego WIBOR oraz innych lokalnych (krajowych) wskaźników, które są lub w przyszłości mogłyby być stosowane w umowach z klientami i instrumentach finansowych, po spełnieniu kryteriów wskazanych w art. 20 ust. 1 lit. b rozporządzenia BMR.

Przyjęte w ustawie rozwiązanie zakłada:

- inicjowanie procesu przez Komisję Nadzoru Finansowego (KNF),
- możliwość wydania rekomendacji przez Komitet Stabilności Finansowej (KSF),
- możliwość wyznaczenia zamiennika lub zamienników w akcie wykonawczym – rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.

Tym samym minister właściwy do spraw instytucji finansowych zostanie wskazany jako krajowy organ właściwy w zakresie wyznaczenia zamiennika lub zamienników kluczowego wskaźnika referencyjnego, zgodnie z art. 23c ust. 1 rozporządzenia BMR.

Jednocześnie przepisy zawierają szczególne rozwiązanie na wypadek niewyznaczenia zamiennika za WIBOR w standardowej procedurze. W takim przypadku zamiennik będzie mógł zostać wyznaczony na podstawie stawki procentowej obliczonej w wyniku procesu ustalenia Stawki Referencyjnej POLONIA organizowanego przez Narodowy Bank Polski. Przesłanką warunkującą taką możliwość będzie przedstawienie przez KSF stanowiska z informacją o odmowie wydania rekomendacji. Zamiennik lub zamienniki za wskaźnik WIBOR opracowane na podstawie POLONII wraz z innymi, wskazanymi w przepisach elementami, będą mogły zostać określone w drodze rozporządzenia wydanego przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych. Wówczas będą one stosowane powszechnie i obligatoryjnie.

Rozporządzenie 2019/2088 i rozporządzenie 2020/852 nakładają określone obowiązki na niektóre podmioty rynku finansowego, tj. podmioty oferujące instrumenty finansowe oraz podmioty świadczące usługi doradztwa inwestycyjnego lub ubezpieczeniowego w odniesieniu do instrumentów finansowych. Obowiązki te dotyczą przekazywania inwestorom informacji o ryzykach dla zrównoważonego rozwoju, o niekorzystnych skutkach dla zrównoważonego rozwoju, o celach zrównoważonego finansowania oraz o promowaniu aspektów środowiskowych w procesie podejmowania decyzji inwestycyjnych i w procesie doradztwa. Zapewnienie stosowania rozporządzenia 2019/2088 i rozporządzenia 2020/852 nastąpi poprzez wprowadzenie sankcji za naruszenie przepisów tych rozporządzeń do ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.

W związku z koniecznością podniesienia poziomu cyberbezpieczeństwa na rynku finansowym oraz sprawowania przez KNF nadzoru nad przestrzeganiem sankcji ustanawianych w związku z agresją Federacji Rosyjskiej wobec Ukrainy, w opiniowanej ustawie zaproponowano w szczególności:

- przyznanie KNF kompetencji do podejmowania działań mających przeciwdziałać zagrożeniom w zakresie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych, które są wykorzystywane przez podmioty podlegające nadzorowi KNF,

- umożliwienie KNF weryfikacji akcjonariatu spółek – emitentów, których akcje są zarejestrowane na kontach prowadzonych przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A.,
- wprowadzenie wyłączenia z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej w zakresie umożliwiającym przekazywanie i aktualizację informacji stanowiących taką tajemnicę przez podmioty wskazane w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi – podmiotowi obowiązanemu do zgłoszenia informacji o beneficjentach rzeczywistych do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych prowadzonym na podstawie ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu,
- modyfikację zakresu podmiotowego kontroli, którą ma wykonywać KNF w zakresie przestrzegania przez podmioty nadzorowane środków ograniczających określonych w rozporządzeniach unijnych oraz ustawie z dnia 7 kwietnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego.

Przepisy rozporządzenia 2020/1503 są stosowane od dnia 10 listopada 2021 r. Przepisy te wprowadzają w Unii Europejskiej jednolite zasady dotyczące finansowania społecznościowego (European Crowdfunding Service Provider, ECSP), tzw. crowdfundingu. Finansowanie społecznościowe jest rozwiązaniem z dziedziny technologii finansowej, które zapewnia małym i średnim przedsiębiorstwom, w szczególności przedsiębiorstwom typu start-up, alternatywny dostęp do finansowania. Jest ono realizowane za pośrednictwem platformy crowdfundingowej, tj. rozwiązania cyfrowego udostępnianego w Internecie otwartemu gronu odbiorców przez dostawcę usług crowdfundingowych, służącego do prowadzenia zbiórek crowdfundingowych.

Rozporządzenie 2020/1503 dotyczy platform crowdfundingowych działających w tzw. modelu udziałowym, w którym inwestor, w zamian za wpłatę, obejmuje papiery wartościowe (najczęściej akcje) wyemitowane przez właściciela projektu, oraz ułatwiających udzielanie pożyczek społecznościowych. Przyznaje ono dostawcom usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych swobodę świadczenia usług w całej Unii Europejskiej, jednocześnie nakładając na nich konieczność spełniania określonych

obowiązków organizacyjnych. Zawiera także rozwiązania podnoszące poziom ochrony inwestorów.

Rozporządzenie 2020/1503 zobowiązuje państwa członkowskie UE do wprowadzenia w prawie krajowym rozwiązań zapewniających skuteczne stosowanie przepisów tego rozporządzenia. W tym celu opiniowana ustawa:

- wskazuje KNF jako organ właściwy do nadzoru nad dostawcami usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych,
- przyznaje KNF odpowiednie uprawnienia nadzorcze (m.in. do zawieszania konkretnych ofert finansowania społecznościowego lub zawieszania prowadzenia działalności przez dostawców oraz do współdziałania z organami wymiaru sprawiedliwości i organami nadzoru z innych państw członkowskich UE),
- wprowadza sankcje administracyjne i karne za nieprzestrzeganie przepisów rozporządzenia lub ustawy,
- wprowadza odpowiedzialność cywilnoprawną i karną w celu zapewnienia poprawności i prawdziwości informacji podawanych w dokumentach informacyjnych sporządzanych w związku z ofertą finansowania społecznościowego,
- wprowadza przepisy dotyczące tajemnicy zawodowej i zasad przechowywania dokumentacji związanej ze świadczeniem usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia 2017/1129 państwa członkowskie UE mogą ustanowić w prawie krajowym próg wartości ofert publicznych niewymagających sporządzenia prospektu na poziomie między 1 mln a 8 mln euro. Celem opiniowanej ustawy jest zapewnienie stosowania tego przepisu przez podniesienie progu, z dniem 10 listopada 2023 r., do poziomu 5 mln euro, co ma związek z progiem wartości ofert finansowania społecznościowego ustanowionym w rozporządzeniu 2020/1503.

Oferty publiczne, z których zakładane wpływy wyniosą między 2,5 a 5 mln euro, zostaną z dniem 10 listopada 2023 r. objęte obowiązkiem sporządzenia memorandum informacyjnego (lub arkusza kluczowych informacji inwestycyjnych, w przypadku ofert prowadzonych za pośrednictwem firmy inwestycyjnej). Zgodnie z rozporządzeniem 2020/1503 właściciele projektów finansowanych na platformach finansowania społecznościowego będą mogli pozyskać środki do 5 mln euro bez konieczności sporządzenia prospektu. Natomiast przez okres 2 lat od dnia rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (tj. do

dnia 9 listopada 2023 r.) w państwach, w których próg kwotowy wpływów z tytułu emisji papierów wartościowych, powyżej którego należy sporządzić prospekt, wynosi mniej niż 5 mln euro, dopuszcza się prowadzenie ofert finansowania społecznościowego bez konieczności sporządzenia prospektu jedynie do wartości nieprzekraczającej progu przewidzianego w prawie krajowym.

Dodatkowo opiniowana ustawa wprowadza rozwiązania o charakterze pomocowym mające ułatwić kredytobiorcom spłatę kredytów hipotecznych. Polegają one na wprowadzeniu możliwości czasowego zawieszenia wykonywania umowy o kredyt hipoteczny zawarty w celu nabycia nieruchomości przeznaczonej na zaspokojenie własnych potrzeb mieszkaniowych. Zawieszenie to będzie przysługiwało w wymiarze dwóch miesięcy w okresie od 1 sierpnia 2022 r. do 30 września 2022 r. oraz w okresie od 1 października 2022 r. do 31 grudnia 2022 r., a ponadto w wymiarze jednego miesiąca na kwartał w okresie od 1 stycznia 2023 r. do 31 grudnia 2023 r. W ramach tego rozwiązania konsument nie będzie zobowiązany do dokonywania płatności wynikających z umowy, z wyjątkiem opłat z tytułu ubezpieczeń powiązanych z tą umową. Wniosek o zawieszenie wykonania umowy będzie można złożyć w postaci papierowej lub elektronicznej w tym za pośrednictwem bankowości elektronicznej.

W zakresie pomocy dla kredytobiorców z przejściowymi problemami zaproponowano zmiany w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wsparciu kredytobiorców, którzy zaciągnęli kredyt mieszkaniowy i znajdują się w trudnej sytuacji finansowej. Polegają one na doprecyzowaniu definicji kredytu mieszkaniowego przez wskazanie przesłanki dotyczącej zaspokajania potrzeb mieszkaniowych kredytobiorcy oraz przesłanek wykluczających możliwość uzyskania wsparcia. Przewidziano także możliwość szerszego skorzystania z rozwiązań, jakie zapewnia Fundusz Wsparcia Kredytobiorców, m.in. poprzez usprawnienie w zakresie przekazywania wniosków o wsparcie, które będzie możliwe za pośrednictwem systemu teleinformatycznego kredytodawcy. Jednocześnie przewidziano zwolnienie z obowiązku wpłaty składek dla kredytodawców, którzy nie spełniają określonych wymogów w zakresie funduszy własnych (banki) albo współczynnika wypłacalności (spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe). Fundusz Wsparcia Kredytobiorców zostanie zasilony kwotą 1,4 mld zł. oraz zostanie wprowadzony nowy wskaźnik oprocentowania kredytu w miejsce WIBOR-u, co pozwoli na uwolnienie wsparcia w wartości ok. 1 mld zł rocznie.

Ponadto przyjęto zmianę w realizowanym od 2016 r. przez Bank Gospodarstwa Krajowego rządowym programie popierania budownictwa mieszkaniowego (tzw. program społecznego budownictwa czynszowego SBC) zapewniającym długoterminowe, preferencyjne finansowanie przedsięwzięć mieszkaniowych, poprzez wprowadzenie wobec tych kredytów rozwiązania zbliżonego do adresowanego do portfela kredytów hipotecznych spłacanych przez osoby fizyczne.

Ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) przepisów wprowadzających zmiany w ustawach podatkowych polegające na wydłużeniu terminu obowiązywania zerowej lub obniżonej stawki podatkowej (tzw. „tarczy antyinflacyjnej”), do dnia 31 października 2022 r. (art. 53, art. 60, art. 67, art. 72) oraz towarzyszących im regulacji epizodycznych (art. 77–79), które wejdą w życie z dniem 31 lipca 2022 r.;
- 2) zmian w ustawie – Kodeks spółek handlowych związanych z wyłączeniem możliwości oferowania nabycia lub objęcia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością nieoznaczonemu adresatowi (art. 48) oraz zmiany w ustawie o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, podwyższającej próg łącznej wartości, powyżej którego należy publikować prospekt (art. 57 pkt 4 lit. a) – zmiany te wejdą w życie z dniem 10 listopada 2023 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 56. posiedzeniu w dniu 9 czerwca 2022 r. Projekt ustawy był przedłożeniem rządowym (druk sejmowy nr 2318). Pierwsze czytanie projektu odbyło się na 55. posiedzeniu Sejmu w dniu 26 maja 2022 r. Sejm skierował powyższy projekt do Komisji Finansów Publicznych w celu rozpatrzenia. Projekt był przedmiotem prac Podkomisji stałej do spraw instytucji finansowych, która przedstawiła swoje sprawozdanie w dniu 1 czerwca 2022 r. Komisja Finansów Publicznych po rozpatrzeniu projektu na posiedzeniu w dniu 8 czerwca 2022 r. wniosła o jego uchwalenie w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 2318). Na etapie prac sejmowych uzupełniono projekt o zmiany w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawie z dnia 6 lipca 2016 r. o podatku od sprzedaży detalicznej oraz ustawie z dnia 12 maja 2022 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz

niektórych innych ustaw. Zmiany te mają na celu przedłużenie stosowania tzw. „tarczy antyinflacyjnej” do dnia 31 października 2022 r. Ponadto wprowadzono szereg poprawek doprecyzowujących, ujednociających przepisy oraz techniczno-legislacyjnych, a także zmodyfikowano przepisy epizodyczne, przejściowe i końcowe.

Drugie czytanie projektu odbyło się na 56. posiedzeniu Sejmu w dniu 8 czerwca 2022 r. Zgłoszono wówczas 9 poprawek. Sejm odrzucił poprawki i uchwalił ustawę w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu komisji. Za jej uchwaleniem opowiedziało się 445 posłów, 7 było przeciw, jedna osoba wstrzymała się od głosowania.

III. Uwagi ogólne

Przedmiot i tytuł ustawy

Zgodnie z art. 1 przedmiotem ustawy są wyłącznie szczególne wymogi prowadzenia działalności w zakresie świadczenia usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych oraz organizacja i tryb wykonywania nadzoru nad dostawcami usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych. Zakresem tym nie są natomiast objęte kwestie związane z pomocą kredytobiorcom i kwestie związane z tzw. „tarczą antyinflacyjną”. Zgodnie z Zasadami techniki prawodawczej (zwanymi dalej „ZTP”), przede wszystkim § 3 ust. 2 i 3 oraz § 83, a także poglądami doktryny, w ustawie merytorycznej nie zamieszcza się przepisów wykraczających poza jej zakres przedmiotowy i podmiotowy, a ponadto nie dokonuje się ustawą merytoryczną zmian w ustawach, które mają inny cel niż harmonizacja systemu prawnego z nowymi przepisami merytorycznymi. Nowa ustawa merytoryczna „wymusza” zamiany w przepisach obowiązujących.¹⁾ To samo dotyczy zamieszczonych w ustawie merytorycznej przepisów epizodycznych, przejściowych i dostosowujących. Celem przepisu epizodycznego zawartego w ustawie merytorycznej powinno być wprowadzenie odstępstwa od określonych przepisów merytorycznych na z góry określony czas (§ 29a ZTP). Przepisy przejściowe powinny rozwiązywać problemy intertemporalne będące następstwem wprowadzenia do systemu prawnego nowych przepisów merytorycznych (§ 30 ust. 1 ZTP). Natomiast przepisy dostosowujące powinny służyć dostosowaniu do nowej ustawy merytorycznej jej adresatów (§ 35 ust. 1 ZTP). Przepis § 37

¹⁾ *Komentarz do Zasad techniki prawodawczej*, S. Wronkowska, M. Zieliński, Wydawnictwo Sejmowe, komentarz 1.2 do § 83.

ust. 1 ZTP przesądza, że w przepisach przejściowych i dostosowujących nie zamieszcza się przepisów innych niż regulujące sprawy wskazane powyżej.

Nie budzi wątpliwości, że problematyka tzw. „wakacji kredytowych” oraz tzw. „tarczy antyinflacyjnej” nie mieści się w wyznaczonym w art. 1 ustawy zakresie przedmiotowym. Nie negując zasadności przepisów zmieniających oraz przepisów epizodycznych i przejściowych zawartych w ustawie, a niezwiązanych z instytucją finansowania społecznościowego, należy zauważyć, że przepisy te powinny stanowić treść odrębnej ustawy (ustaw).

Ustawodawca częściowo zauważył wskazany powyżej problem, czemu dał wyraz w tytule ustawy. Biorąc pod uwagę, że zgodnie z § 18 ust. 1 ZTP przedmiot ustawy w tytule ustawy musi adekwatnie informować o treści ustawy, w tytule opiniowanego aktu wskazano, że dotyczy on również pomocy kredytobiorcom (problematyka tzw. „tarczy antyinflacyjnej” nie została wskazana). Tytuł w obecnym kształcie, co do zasady jest adekwatny do treści ustawy, niemniej w związku z tym, że przepisy dotyczące tzw. „wakacji kredytowych” ekspirują z systemu prawnego z dniem 31 grudnia 2023 r., po tym dniu będzie on wprowadzał w błąd. Ustawa nie będzie bowiem zawierała regulacji odnoszących się do zawieszenia okresu spłaty kredytów hipotecznych.

Zakładając, że regulacje dotyczące tzw. „wakacji kredytowych” nie zostaną wyeliminowane z ustawy w następstwie poprawki Senatu, zmiana tytułu ustawy polegająca na skreśleniu w określeniu przedmiotu ustawy odniesienia do pomocy kredytobiorcom, skutkowałaby nieadekwatnością tytułu do treści ustawy. Natomiast pozostawienie tytułu bez zmian będzie oznaczać, że od 1 stycznia 2024 r. tytuł ustawy będzie wprowadzał w błąd. Należałoby w związku z tym przed 1 stycznia 2024 r. dokonać korekty określenia przedmiotu ustawy w tytule opiniowanego aktu. Podejmując decyzję o ostatecznym kształcie tytułu trzeba mieć na uwadze dwie podstawowe funkcje, które ten element aktu normatywnego pełni – funkcję informacyjną i interpretacyjną. Ustawodawca powinien zapewnić, że tytuły aktów normatywnych będących w systemie prawnym nie wprowadzają adresata w błąd oraz są poprawną wskazówką interpretacyjną, służącą odkodowywaniu norm prawnych zawartych w akcie, w sposób odpowiadający intencji prawodawcy.

Rozszerzenie zakresu przedłożenia

Należy ponadto zwrócić uwagę, że na etapie prac sejmowej Komisji Finansów Publicznych w następstwie przyjęcia poprawek dokonano rozszerzenia zakresu pierwotnego przedłożenia.

Projekt ustawy został uzupełniony o zmiany w:

- 1) ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (art. 53);
- 2) ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (art. 60);
- 3) ustawie z dnia 6 lipca 2016 r. o podatku od sprzedaży detalicznej (art. 67);
- 4) ustawie z dnia 12 maja 2022 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (art. 72).

Celem wskazanych powyżej zmian jest wydłużenie z 31 lipca 2022 r. do 31 października 2022 r. okresu obowiązywania tzw. „tarczy antyinflacyjnej”, której istota sprowadza się do czasowego zastosowania zerowej lub obniżonej stawki podatkowej na niektóre towary spożywcze, towary wykorzystywane do produkcji rolnej, paliwa silnikowe, gaz ziemny i energię elektryczną. Zmianom tym towarzyszą dodane do opiniowanej ustawy regulacje epizodyczne (art. 77–79) polegające na nałożeniu na sprzedawców obowiązku informowania nabywców o zastosowaniu zerowej lub obniżonej stawki podatkowej.

Nie negując potrzeby i celowości dokonania powyższych zmian, trzeba mieć na względzie, że zakres poprawki Sejmu, podobnie jak zakres poprawki Senatu, jest ograniczony. Ograniczenia wynikają z Konstytucji (przede wszystkim art. 118 i art. 119). Problematyka zakresu poprawki Sejmu była niejednokrotnie przedmiotem analizy dokonywanej przez Trybunał Konstytucyjny. Swój pogląd w sprawie wyraził on w szeregu orzeczeń (por. wyrok z 24 marca 2004 r. (K 37/03), wyrok z 24 marca 2009 r. (K 53/07), wyrok z 7 listopada 2013 r. (K 31/12)).

Zgodnie z art. 119 ust. 1 Konstytucji Sejm rozpatruje projekt ustawy w trzech czytaniach. Zasada trzech czytań oznacza konieczność trzykrotnego rozpatrywania przez Sejm tego samego projektu ustawy. Ewentualne poprawki polegające na uzupełnieniu projektu ustawy o nową treść powinny pozostawać w związku z projektem złożonym w Sejmie, przy czym konieczne jest, aby relacja ta miała wymiar nie tylko formalny, ale również merytoryczny, tzn. konkretne poprawki dotyczące projektu powinny odpowiednio wiązać się z jego treścią – zmierzać do modyfikacji pierwotnej treści projektu, a nie do stworzenia nowego projektu. Dopuszczalny zakres poprawek nie powinien wychodzić poza zakres przedmiotowy projektu,

lecz generalnie pogłębiać ten zakres.²⁾ Wszelkie treści normatywne wykraczające poza powyżej określone ramy poprawki powinny być poddane wszystkim etapom procesu legislacyjnego, co ma eliminować ryzyko ich niedopracowania lub przypadkowości. Odmienne stanowisko oznaczałoby obejście konstytucyjnych wymagań dotyczących inicjatywy ustawodawczej i trzech czytań projektu”.³⁾

Zmiany dokonywane w następstwie poprawek zgłoszonych w trakcie prac sejmowej komisji stanowią „nowość normatywną” i wykraczającą tym samym poza przedmiot i cel projektu ustawy. Ze względu na wymogi konstytucyjne kształtujące parlamentarny proces stanowienia prawa, tego rodzaju propozycje legislacyjne powinny stanowić przedmiot odrębnej inicjatywy ustawodawczej.

Dodane regulacje powinny być oceniane również w kontekście art. 118 ust. 3 Konstytucji. Nie budzi wątpliwości, że będą one pociągały za sobą istotne skutki finansowe. W myśl wskazanego przepisu Konstytucji, wnioskodawcy (projektodawca), przedkładając Sejmowi projekt ustawy, są obowiązani przedstawić skutki finansowe jej wykonania. Przyjęte w następstwie poprawek zmiany w zasadniczy sposób wpłyną na skutki finansowe przewidywane w załączonej do uzasadnienia projektu ustawy ocenie skutków regulacji. W myśl orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego „(j)żeli proponowane poprawki powodują, że w istotny sposób wzrosną koszty wykonania ustawy przewidziane przez określenie w projekcie koniecznych wydatków z budżetu państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub środków będących w dyspozycji instytucji publicznych, uznać należy, iż propozycja taka nie ma charakteru jedynie poprawki, ale jest to propozycja mająca w istocie charakter nowej inicjatywy ustawodawczej”.⁴⁾

Mając na względzie powyższe, należy stwierdzić, że przepisy art. 53, art. 60, art. 67, art. 72 oraz art. 77–79 opiniowanej ustawy budzą wątpliwości co do zgodności z art. 118 ust. 1 i 3 oraz art. 119 ust. 1 i 2 Konstytucji ze względu na to, że zostały wprowadzone do ustawy bez dochowania trybu wymaganego dla postępowania ustawodawczego w Sejmie.

²⁾ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 czerwca 1998 r. (sygn. K 3/98).

³⁾ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r. (sygn. P 11/08).

⁴⁾ Wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 marca 2004 r. (sygn. K 37/03) oraz z dnia 20 lipca 2006 r. (sygn. K 40/05).

IV. Uwagi szczegółowe

- 1) art. 7 wprowadzenie do wyliczenia – w związku z tym, że oczywiste jest kto jest obowiązany zachować w tajemnicy informacje stanowiące tajemnicę zawodową (są to osoby określone w art. 6 i art. 12 opinowanej ustawy) oraz mając na uwadze, że art. 8 nie zawiera odesłania do art. 6, a ustawodawca przyjmuje w tym przypadku, że przepis ten stosuje się do osób, o których mowa w art. 6, i w związku z art. 12 ust. 1 sformułowane w art. 7 we wprowadzeniu do wyliczenia odesłanie będzie skutkowało wątpliwością, czy art. 7 określający na żądanie jakiego podmiotu należy ujawnić informację stanowiącą tajemnicę zawodową, znajdzie zastosowanie do osób, o których mowa w art. 12 ust. 1. Skoro ustawodawca ograniczył zakres podmiotowy art. 7 do osób, o których mowa w art. 6 (nie uczynił tego w przypadku art. 8), wykładnia literalna przepisu prowadzi do wniosku, że osoba, o której mowa w art. 12 ust. 1, nie może ujawnić informacji stanowiącej tajemnicę zawodową, w której posiadanie weszła, na żądanie żadnego z podmiotów, o których mowa w art. 7. Zgodnie z art. 12 ust. 1 osoba, o której mowa w tym przepisie, będzie mogła ujawnić informacje tylko w takim przypadku, gdy ustawodawca jej na to pozwoli. Zakładając, że nie było to intencją ustawodawcy, proponuje się poniższą poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 7 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „, będące w posiadaniu osób, o których mowa w art. 6,”;

- 2) art. 7 pkt 3 – w związku z tym, że w pozostałych przepisach ustawy jest mowa o „stronie umowy lub innej **czynności prawnej** objętej tajemnicą zawodową” (np. art. 7 pkt 4 i 13), należałoby dokonać korekty art. 7 pkt 3 w celu zapewnienia konsekwencji terminologicznej. Należy przy tym uwzględnić, że przepis odnosi się do strony określonej czynności, a tym samym nie chodzi w nim o czynność inną aniżeli czynność prawna. W przypadku czynności faktycznych ustawodawca nie posługuje się w odniesieniu do osoby dokonującej czynności sformułowaniem „strona”.

Propozycja poprawki:

w art. 7 w pkt 3 po wyrazach „innej czynności” dodaje się wyraz „prawnej”;

- 3) art. 7 pkt 4 lit. b – przepis wymaga korekty redakcyjnej i dostosowania pod względem terminologii i sposobu wyrażenia podobnej treści do art. 127a ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej. Przepis art. 7 pkt 4 lit. b w zakresie swojej regulacji, poprzez odesłanie do art. 127a ust. 1, jest ściśle związany z zakresem przepisu, do którego następuje odesłanie. W związku z powyższym zakres ten powinien być wyrażony identycznie. Trzeba również zwrócić uwagę, że przepis art. 127a ust. 1 odnosi się również do „utrwalania dowodów” popełnienia przestępstw, co zostało pominięte w art. 7 pkt 4 lit. b opiniowanej ustawy.

Propozycja poprawki:

w art. 7 w pkt 4 w lit. b wyrazy „ich wykrycia albo ustalenia ich sprawców i uzyskania” zastępuje się wyrazami „lub ich wykrycia, ustalenia ich sprawców, uzyskania i utrwalenia”;

- 4) art. 7 pkt 6 – mając na uwadze § 156 ZTP, który określa m.in. zasady formułowania odesłań zewnętrznych, dobrą praktykę legislacyjną dotyczącą formułowania odesłań do bliżej nieokreślonych przepisów, a także sposób sformułowania odesłań zewnętrznych w większości przepisów opiniowanej ustawy, proponuje się niżej sformułowaną poprawkę techniczno-legislacyjną. Analogiczna zmiana powinna dotyczyć również art. 7 pkt 7 i 8 oraz art. 8 pkt 3, 5, 6 i 8. Przy czym w poprawkach dotyczących części korygowanych odesłań uwzględniono, że odesłanie musi mieć wartość normatywną. W przypadku, gdy odesłanie takiej wartości nie ma, należy je skreślić.

Propozycje poprawek:

w art. 7 w pkt 6 wyrazy „przepisami o rachunkowości” zastępuje się wyrazami „w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości oraz w przepisach, o których mowa w art. 2 ust. 3–6 tej ustawy”;

w art. 7:

- a) w pkt 7 wyrazy „przepisów o ochronie informacji niejawnych” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 742 i z 2022 r. poz. 655)”,
- b) w pkt 8 wyraz „przepisów” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r.”;

w art. 8 w ust. 1:

- a) w pkt 3 wyrazy „o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2022 r. poz. 593, 655 i 835)”,
 - b) w pkt 5 i 6 skreśla się wyrazy „na zasadach określonych w odrębnych przepisach”,
 - c) w pkt 8 wyrazy „przepisami o rachunkowości” zastępuje się wyrazami „w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości oraz w przepisach, o których mowa w art. 2 ust. 3–6 tej ustawy”;
- 5) art. 8 ust. 1 pkt 9 lit. c i f – mając na względzie fakt, że do określonych przepisów ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym odsyła lit. c w art. 8 ust. 1, zbędne jest formułowanie kolejnego odesłania do przepisów tej samej ustawy w lit. f.

Propozycja poprawki:

w art. 8 w ust. 1 w pkt 9:

- a) w lit. c wyrazy „i art. 23” zastępuje się wyrazami „, art. 23, art. 30 ust. 2 , art. 32a i art. 33 ust. 2”,
 - b) skreśla się lit. f;
- 6) art. 8 ust. 1 pkt 11 – w związku z tym, że w żadnym innym przepisie art. 7 i art. 8 ust. 1 wskazując w jakim zakresie i w jakich okolicznościach udostępnienie danych objętych tajemnicą zawodową nie będzie stanowiło naruszenia obowiązku zachowania ich w tajemnicy, nie stanowi się, że przekazanie informacji organowi bądź podmiotowi następuje w celu wykonywania przez niego uprawnień, a w sposób dorozumiany przez zadania organu albo podmiotu rozumie się również kompetencje i uprawnienia, należałoby przyjąć poniższą poprawkę. Poprawka wyeliminuje wątpliwości interpretacyjne związane z użyciem określenia „wykonywanie uprawnień” wyłącznie w jednym przepisie.

Propozycja poprawki:

w art. 8 w ust. 1 w pkt 11 skreśla się wyrazy „i wykonywania uprawnień”;

- 7) art. 15 ust. 2 pkt 2 – mając na względzie zachowanie konsekwencji terminologicznej (§ 10 ZTP), uwzględniając jednocześnie, że ustawodawca w art. 8 w ust. 1 w pkt 10 używa określenia „zlecić przedsiębiorcy wykonywanie funkcji operacyjnych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2020/1503” oraz zakładając, że w art. 15 w ust. 2 w pkt 2 mowa jest o tych samych funkcjach co w art. 8 ust. 1 pkt 10, należałoby przyjąć niżej sformułowaną poprawkę. W poprawce uwzględnia się również terminologię art. 24 pkt 1, art. 27 ust. 1 i art. 29 ust. 2. Ponadto należałoby w wymienionych w poprzednim zdaniu przepisach uwzględnić, że dotyczą one, podobnie jak art. 8 ust. 1 pkt 10 oraz art. 15 ust. 2 pkt 2, outsourcingu funkcji operacyjnych i w związku z tym trzeba dostosować ich terminologię do art. 9 rozporządzenia 2020/1503.

Propozycje poprawek:

w art. 15 w ust. 2 w pkt 2 po wyrazach „opis funkcji” dodaje się wyrazy „operacyjnych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2020/1503,” oraz wyraz „osobom” zastępuje się wyrazem „podmiotom”;

w art. 24 w pkt 1, w art. 27 w ust. 1 i w art. 29 w ust. 2 wyrazy „czynności związanych z usługą finansowania społecznościowego na zasadach określonych w art. 9” zastępuje się wyrazami „funkcji operacyjnych, o których mowa w art. 9 ust. 1”;

- 8) art. 15 ust. 2 pkt 6 – mając na uwadze, że w art. 6 ust. 4 lit. e rozporządzenia 2020/1503 prawodawca unijny nie posługuje się określeniem „planowane środki ograniczenia ryzyka” oraz uwzględniając konieczność zachowania konsekwencji terminologicznej pomiędzy ustawą służącą stosowaniu rozporządzenia unijnego, a tym rozporządzeniem, proponuje się następującą poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 15 w ust. 2 w pkt 6 skreśla się wyraz „planowanych”;

- 9) art. 17 ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia – propozycja poprawki redakcyjnej.

Propozycja poprawki:

w art. 17 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Komisja może, w drodze decyzji, określić język albo języki inne niż język polski, w których sporządza się:”;

- 10) art. 17 ust. 5 – mając na uwadze, że oczywiste jest, że w toku postępowania administracyjnego uchylecia decyzji administracyjnej dokonuje się decyzją, co uwzględnia również art. 28 opiniowanej ustawy, należałoby przyjąć niżej sformułowaną poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 17 w ust. 5 skreśla się wyrazy „, w drodze decyzji,”;

- 11) art. 18 ust. 1 – mając na uwadze, że wydanie decyzji, o której mowa w art. 17, jest fakultatywne, przepis art. 18 ust. 1 nie może mieć charakteru kategorycznego. Nie może on sugerować, że arkusz kluczowych informacji inwestycyjnych albo arkusz ten wraz z arkuszem kluczowych informacji inwestycyjnych na poziomie platformy, każdorazowo będzie sporządzany w języku innym aniżeli język polski. Dodatkowo w przepisie należałoby dokonać korekty redakcyjnej, skreślając zbędne wyrazy.

Propozycja poprawki:

w art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 17 ust. 1, dostawca usług finansowania społecznościowego może świadczyć usługę finansowania społecznościowego na rzecz inwestora niedoświadczonego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. k rozporządzenia 2020/1503, po przekazaniu temu inwestorowi odpowiednio arkusza kluczowych informacji inwestycyjnych albo arkusza kluczowych informacji inwestycyjnych wraz z arkuszem kluczowych informacji inwestycyjnych na poziomie platformy, sporządzonych w języku określonym w wydanej decyzji, pod warunkiem otrzymania, nie później niż przed dniem przyjęcia pierwszego zlecenia od tego inwestora, jego oświadczenia, że posługuje się on

językiem, w którym sporządzono ten arkusz, w stopniu umożliwiającym mu zrozumienie informacji zawartych w tym arkuszu.”;

- 12) art. 21 ust. 2 pkt 3, art. 22 ust. 4, art. 36 ust. 4 część wspólna, art. 56 pkt 5 lit. b (art. 22 ust. 2 pkt 15c lit. c i d) – propozycja poprawki porządkującej spójniki.

Propozycja poprawki:

w art. 21 w ust. 2 w pkt 3, w art. 22 w ust. 4 i w art. 36 w ust. 4 w części wspólnej wyraz „lub” zastępuje się wyrazem „albo”;

w art. 56 w pkt 5 w lit. b, w lit. c użyty dwukrotnie oraz w lit. d wyraz „lub” zastępuje się wyrazem „albo”;

- 13) art. 22 ust. 4 zdanie drugie – przepisu tego nie da się pogodzić z przepisem art. 30 ust. 2 lit. i rozporządzenia 2020/1503. Przepis ten wymaga uzyskania zgody klienta dotychczasowego dostawcy usług finansowania społecznościowego, a nie zgody klienta dostawcy przejmującego.

Propozycja poprawki:

w art. 22 w ust. 4 wyrazy „klientów tego dostawcy” zastępuje się wyrazami „klientów dotychczasowego dostawcy”;

- 14) art. 23 wprowadzenie do wyliczenia – technika sformułowania odesłania zastosowana w analizowanym przepisie powoduje wątpliwość czy przepis odsyła do art. 16 ust. 1 lub 2 i art. 18 ust. 1 opinowanej ustawy, czy też rozporządzenia 2020/1502. W celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych należy przyjąć poniższą poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 23 we wprowadzeniu do wyliczenia:

- a) skreśla się wyrazy „przepisów art. 16 ust. 1 lub 2 lub art. 18 ust. 1 lub”,
b) po wyrazach „tego rozporządzenia” dodaje się wyrazy „, lub przepisów art. 16 ust. 1 lub 2 lub art. 18 ust. 1,”;

15) art. 23 wprowadzenie do wyliczenia, art. 25 ust. 1 i 2, art. 27 ust. 1 oraz art. 33 ust. 1 pkt 3 – w katalogu przepisów rozporządzenia 2020/1503, które dotyczą obowiązków dostawcy usług finansowania społecznościowego, wymieniono również przepisy nakładające obowiązki na organy władzy publicznej. W związku z tym z katalogu tego trzeba wyeliminować przepisy odnoszące się do organów (art. 15 ust. 2 i art. 23 ust. 5 rozporządzenia 2020/1503).

Propozycje poprawek:

w art. 23 we wprowadzeniu do wyliczenia i w art. 27 w ust. 1 wyrazy „art. 23 ust. 2–5” zastępuje się wyrazami „art. 23 ust. 2–4”;

w art. 25 w ust. 1 i 2, w art. 27 w ust. 1 i w art. 33 w ust. 1 w pkt 3 wyrazy „art. 15 ust. 2 lub” zastępuje się wyrazami „art. 15 ust.”;

w art. 33 w ust. 1 w pkt 3 wyrazy „art. 23 ust. 3–5” zastępuje się wyrazami „art. 23 ust. 3 i 4”;

16) art. 30 – w związku z tym, że w art. 27 ust. 1 i w art. 29 ust. 1 mowa jest o przekazywaniu informacji do publicznej wiadomości, należy przyjąć niżej sformułowaną poprawkę terminologiczną.

Propozycja poprawki:

w art. 30 wyraz „podawane” zastępuje się wyrazem „przekazywane”;

17) art. 33 ust. 4 – propozycja poprawki ujednolicającej terminologię ustawy.

Propozycja poprawki:

w art. 33 w ust. 4 wyrazy „kary, o której mowa w ust. 1” zastępuje się wyrazami „kary pieniężnej, o której mowa w tym przepisie”;

18) art. 34 ust. 1 – propozycja poprawki ujednolicającej terminologię ustawy oraz uwzględniającej, że oczywiste jest, że odpowiedzialność za naruszenie obowiązków powstaje wówczas, gdy naruszenie zaistnieje i zostanie stwierdzone w odpowiedniej procedurze.

Propozycja poprawki:

w art. 34 w ust. 1:

- a) w pkt 1 skreśla się wyraz „zaistniałe”,
- b) w pkt 2 i 3 skreśla się wyraz „stwierdzone”;

19) art. 35 ust. 4 i 5, art. 36 ust. 1, 2, 4–6 – w przepisach tych należy ujednolicić sposób, w jaki ustawodawca określa podmiot odpowiedzialny za zgodność informacji zawartych w arkuszu kluczowych informacji inwestycyjnych i arkuszu kluczowych informacji inwestycyjnych na poziomie platformy, ze stanem faktycznym.

Propozycja poprawki:

w art. 35:

- a) w ust. 4:
 - w pkt 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„wskazanie podmiotu odpowiedzialnego, o którym mowa w ust. 1 albo 2, z podaniem jego:”,
 - w pkt 2 wyrazy „osób odpowiedzialnych, że zgodnie z ich” zastępuje się wyrazami „podmiotu odpowiedzialnego, o którym mowa w ust. 1 albo 2, że zgodnie z jego”,
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku podmiotu odpowiedzialnego, o którym mowa w ust. 1 i 2, będącego osobą prawną, oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, składa członek organu zarządzającego tej osoby prawnej, zgodnie z obowiązującymi zasadami reprezentacji.”;

w art. 36:

- a) w ust. 1 i 2 po wyrazie „Podmiot” dodaje się wyraz „odpowiedzialny”,
- b) w ust. 5 wyrazy „osób i podmiotów” zastępuje się wyrazami „podmiotów odpowiedzialnych”,
- c) w ust. 6 wyrazy „Osoby i podmioty” zastępuje się wyrazami „Podmioty odpowiedzialne”;

20) art. 35 ust. 4 pkt 2 – propozycja poprawki redakcyjnej.

Propozycja poprawki:

w art. 35 w ust. 4 w pkt 2 po wyrazach „nie wprowadzają w błąd oraz że” dodaje się wyraz „arkusz”;

21) art. 36 ust. 6 – mając na uwadze dobre praktyki legislacyjne, poglądy doktryny oraz orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego odnoszące się do używania w przepisach czasownika modalnego „powinien”, należałoby przyjąć niżej sformułowaną poprawkę. Podobna uwaga dotyczy art. 16a ust. 2b dodawanego do ustawy o wsparciu kredytobiorców, którzy zaciągnęli kredyt mieszkaniowy i znajdują się w trudnej sytuacji finansowej (art. 66 pkt 6 lit. a noweli).

Propozycje poprawek:

w art. 36 w ust. 6 wyraz „powinny” zastępuje się wyrazami „są obowiązane”;

w art. 66 w pkt 6 w lit. a, w ust. 2b wyrazy „powinna zapewniać” zastępuje się wyrazem „zapewnia”;

22) art. 39 – w związku z tym, że ustawodawca uznał za czyn niedozwolony podanie w arkuszu kluczowych informacji inwestycyjnych nieprawdziwych danych lub zatajenie danych, które wpływa w istotny sposób na treść informacji zawartych w tym arkuszu, nasuwa się pytanie, czy nie należałoby potraktować podobnie analogicznego czynu w odniesieniu do arkusza kluczowych informacji inwestycyjnych na poziomie platformy?

23) art. 42 ust. 2 – mając na uwadze § 75 ust. 2 ZTP należy skorygować określone w art. 42 ust. 2 pkt 1 i 2 znamiona czynu zabronionego tak, aby precyzyjnie odpowiadały treści nakazów i obowiązków wynikających z przepisów materialnych oraz prawidłowo wskazywały rzeczywiste źródło nakazu lub obowiązku.

Propozycja poprawki:

w art. 42 w ust. 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1) wbrew obowiązкови, o którym mowa w art. 13 ust. 1, nie archiwizuje lub nie przechowuje na trwałym nośniku dokumentacji związanej z prowadzeniem działalności związanej ze świadczeniem usług finansowania społecznościowego;
 - 2) wbrew nakazowi wynikającemu z decyzji wydanej na podstawie art. 22 ust. 4 nie dokonuje przeniesienia na innego dostawcę usług finansowania społecznościowego praw i obowiązków wynikających z umów zawartych z właścicielami projektów oraz z inwestorami;”;
- 24) art. 42 ust. 3 – zgodnie z § 81 ZTP na końcu przepisów karnych zamieszcza się przepis określający tryb orzekania w sprawach będących przedmiotem tych przepisów wyłącznie wówczas, gdy na podstawie sankcji karnej określonej w przepisie karnym, nie da się ustalić czy dany czyn zabroniony jest przestępstwem czy wykroczeniem. Wobec faktu, że sankcją za popełnienie czynu określonego w art. 42 ust. 1 będzie m.in. kara aresztu, nie ulega wątpliwości, że czyny, o których mowa w art. 42 ust. 1 i 2, są wykroczeniami.

Propozycja poprawki:

w art. 42 skreśla się ust. 3;

- 25) art. 44 – w związku z objęciem zakresem podmiotowym ustawy o rachunkowości dostawców usług finansowania społecznościowego, należy uzupełnić art. 2 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, tak aby przepis merytoryczny ogólny określający zakres podmiotowy aktu był adekwatny do zakresu wynikającego z treści przepisów merytorycznych szczegółowych.

Propozycja poprawki:

w art. 44 w poleceniu nowelizacyjnym po wyrazach „poz. 217, 2105 i 2106)” dodaje się wyrazy „wprowadza się następujące zmiany:”, pozostałą treść oznacza się jako pkt 2 i dodaje się pkt 1 w brzmieniu:

„1) w art. 2 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) jednostek organizacyjnych działających na podstawie Prawa bankowego, przepisów o obrocie papierami wartościowymi, przepisów o świadczeniu usług finansowania społecznego dla przedsięwzięć gospodarczych, przepisów o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, przepisów o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, przepisów o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych lub przepisów o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, bez względu na wielkość przychodów;”;

26) art. 48 – propozycja poprawek ujednolicających terminologię przepisów dodawanych do ustawy – Kodeks spółek handlowych (kierowanie oferty – składanie oferty) oraz uwzględniających, że dodawane art. 257¹ oraz art. 595² dotyczą objęcia udziałów w związku z podwyższeniem kapitału zakładowego. W przypadku tego rodzaju udziałów ustawodawca w ustawie – Kodeks spółek handlowych posługuje się sformułowaniem „nowe udziały” (zob. np. art. 257 § 3 i art. 260 § 2 ustawy – Kodeks spółek handlowych).

Propozycja poprawki:

w art. 48:

a) w pkt 1, w art. 182¹ w § 1 wyrazy „kierowana do nieoznaczonego adresata” zastępuje się wyrazami „składana nieoznaczonemu adresatowi”,

b) w pkt 2, w art. 257¹:

– w § 1 po wyrazie „objęcia” dodaje się wyraz „nowych” oraz wyrazy „kierowana do nieoznaczonego adresata” zastępuje się wyrazami „składana nieoznaczonemu adresatowi”,

– w § 2 po wyrazie „Objęcie” dodaje się wyraz „nowych”,

c) w pkt 3, w art. 595²:

– w § 1 po wyrazie „objęcia” dodaje się wyraz „nowych”,

– w § 2 po wyrazie „objęcie” dodaje się wyraz „nowych”;

27) art. 49 pkt 1 lit. a, art. 5 ust. 2 – w przepisie, który określa co może być przedmiotem działalności spółki prowadzącej giełdę towarową, ustawodawca zamykając katalog

możliwych rodzajów działalności, które może prowadzić taka spółka, jednocześnie otwiera ten katalog. Przepis jest zatem wewnętrznym niespójny.

Propozycja poprawki:

w art. 49 w pkt 1 w lit. a, ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przedmiotem przedsiębiorstwa spółki, o której mowa w ust. 1, jest prowadzenie giełdy. Przedmiotem przedsiębiorstwa tej spółki może być również działalność, o której mowa w ust. 2b, 2h, 2k, 2l i 3 oraz przepisach ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.”;

28) art. 54, art. 282 ust. 3 pkt 3b – propozycja poprawki redakcyjnej.

Propozycja poprawki:

w art. 54, w pkt 3b skreśla się wyraz „tego”;

29) art. 55 pkt 7, art. 20 ust. 1 pkt 1 – propozycja poprawki redakcyjnej.

Propozycja poprawki:

w art. 55 w pkt 7, w pkt 1 wyrazy „określonych zadań” zastępuje się wyrazem „zadań”;

30) art. 55 pkt 12, art. 37 ust. 1 pkt 2 – propozycja poprawki techniczno-legislacyjnej, która uwzględnia zasady formułowania przepisów zawierających wyliczenie określone w § 56 ust. 1 ZTP.

Propozycja poprawki:

w art. 55 w pkt 12 w pkt 2:

a) w lit. a skreśla się wyrazy „– do czasu zaprzestania prowadzenia tej działalności”;

b) w lit. b skreśla się wyrazy „– do czasu zaprzestania prowadzenia tej działalności.”;

c) dodaje się część wspólną w brzmieniu:

„– do czasu zaprzestania prowadzenia tej działalności.”;

31) art. 56 pkt 8 lit. a tiret drugie, art. 70 ust. 1 pkt 19 – propozycja poprawki redakcyjnej.

Propozycja poprawki:

w art. 55 w pkt 8 w lit. a w tiret drugim, w pkt 19 wyrazy „art. 12 ust. 1 rozporządzenia 2020/1503” zastępuje się wyrazami „art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia”;

32) art. 56 pkt 9 lit. b, art. 83b ust. 18 pkt 2 – mając na względzie § 5 i § 6 ZTP, a także komunikatywność dodawanego ust. 18 pkt 2 w aspekcie interpretacyjnym, proponuje się niżej sformułowaną poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 56 w pkt 9 w lit. b, w ust. 18 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) instrument finansowy jest rekomendowany lub oferowany wyłącznie uprawnionym kontrahentom albo jego nabycie lub objęcie w inny sposób może nastąpić wyłącznie na ich rzecz.”;

33) art. 56 pkt 10 lit. b, art. 83c ust. 6b – w związku z tym, że we wskazanym przepisie mowa jest o terminie informowania klientów detalicznych o zamiarze przekazywania informacji w formacie elektronicznym, przepis nie powinien pozostawiać żadnych wątpliwości odnośnie do sposobu obliczenia tego terminu. Termin 8 tygodni powinien odnosić się nie tyle do rozpoczęcia przekazywania informacji w formacie elektronicznym, ale do dnia, w którym rozpoczęcie przekazywania informacji w tym formacie nastąpi.

Propozycja poprawki:

w art. 56 w pkt 10 w lit. b, w ust. 6b wyrazy „przed rozpoczęciem” zastępuje się wyrazami „przed dniem rozpoczęcia”;

34) art. 57 pkt 1 lit. b, art. 4 pkt 36 – zgodnie z § 151 ust. 1 ZTP definicja – jako narzędzie, którym ustawodawca dokonuje wykładni autentycznej określenia ustawowego – musi być sformułowana w sposób niebudzący wątpliwości co do znaczenia określenia, które jest definiowane. Dążąc do tego, aby definicja pojęcia „arkusz kluczowych informacji inwestycyjnych”, dodawana do ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania

instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, nie budziła wątpliwości w zakresie znaczenia definiowanego określenia, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki. W poprawce proponuje się m.in. powiązanie definicji „arkusza kluczowych informacji inwestycyjnych” z dodawaną do wskazanej ustawy definicji pojęcia „dostawca usług finansowania społecznościowego”. W definicji uwzględniono terminologię dodawanego art. 37c ust. 1 (art. 57 pkt 5 noweli). Ponadto terminologia tego artykułu powinna być uwzględniona także w dodawanym do art. 19c pkt 6 (art. 57 pkt 2 noweli) – § 10 ZTP.

Propozycje poprawek:

w art. 57 w pkt 1 w lit. b, pkt 36 otrzymuje brzmienie:

„36) arkusza kluczowych informacji inwestycyjnych – rozumie się przez to arkusz kluczowych informacji inwestycyjnych, o którym mowa w art. 23 rozporządzenia 2020/1503, sporządzany w przypadku oferty publicznej zbywalnych papierów wartościowych dokonywanej za pośrednictwem dostawcy usług finansowania społecznościowego.”;

w art. 57 w pkt 2, w pkt 6 wyrazy „prowadzonych przy jego udziale” zastępuje się wyrazami „dokonywanych za jego pośrednictwem”;

35) art. 57 pkt 12 lit. b, art. 96 ust. 1ba – w dodawanym przepisie ustawodawca przyznaje KNF uprawnienie do nakładania kary pieniężnej w przypadku naruszenia art. 37 ust. 2 ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, a także przepisów rozporządzenia 2020/1503 w zakresie sporządzania arkusza kluczowych informacji inwestycyjnych oraz sporządzania tego arkusza w innym języku niż prawnie dopuszczalny. Przewidziano, że kara pieniężna będzie wynosiła do 1 000 000 zł. KNF nakładając tę karę będzie obowiązana wziąć pod uwagę **w szczególności sytuację finansową podmiotu**, na który kara jest nakładana. Wątpliwości budzi relacja dodawanego do art. 96 ust. 1ba, w zakresie przewidzianej w przepisie dyrektywy wymiaru kary pieniężnej, oraz art. 189d ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, w kontekście obowiązującego art. 96 ust. 1h ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego

systemu obrotu oraz o spółkach publicznych. Wątpliwości budzi także relacja pomiędzy dodawanym do art. 96 wskazanej ustawy ust. 1ba i obowiązującym ust. 1h w tym artykule.

Przepis art. 96 ust. 1h ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych określa przesłanki wymiaru kary pieniężnej przy wymierzaniu kary za naruszenia, o których mowa w ust. 1–1e oraz ust. 1i–1l tego artykułu. Nasuwa się pytanie, czy wolą ustawodawcy jest wyłączenie w stosunku do naruszeń przewidzianych w dodawanym ust. 1ba stosowania przesłanek z ust. 1h?

Co więcej, w związku z powyższym – zakładając, że być może wolą ustawodawcy jest, aby w przypadku naruszeń, o których mowa w ust. 1ba nie stosowano ust. 1h – nie jest jasne, czy intencją jest, aby art. 96 ust. 1ba część wspólna wyłączał stosowanie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego, czy też uzupełniał te dyrektywy. Należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 189a § 2 pkt 1 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, uregulowanie przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej w ustawie, wyłącza stosowanie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego.

Możliwa jest zatem interpretacja, że w przypadku wymiaru kary pieniężnej na podstawie art. 96 ust. 1ba KNF będzie brała pod uwagę **wyłącznie** sytuację finansową podmiotu, na który będzie nakładana kara. Zgodnie z poglądami doktryny i orzecnictwem „nawet wtedy, gdy zakres normowania zagadnienia prawnego określonego w (*art. 189a*) § 2 w przepisach odrębnych jest węższy lub szerszy od zakresu normowania tego samego zagadnienia w przepisach działu IVa lub przepisy odrębne regulują je w sposób identyczny, podobny lub zbliżony albo odmienny, odnośny przepis działu IVa nie ma zastosowania. Na przykład gdy przepisy odrębne określają tylko jedną z przesłanek wymierzenia kary pieniężnej, o których mowa w art. 189d, lub określają przesłankę inną niż wymieniona w tym przepisie, regulują w ten sposób zagadnienie prawne wymienione w art. 189a § 2 pkt 1, co nie zezwala na stosowanie przepisu art. 189d w zakresie, w jakim określa pozostałe, nieujęte w przepisach odrębnych przesłanki wymierzenia kary. Przepisy odrębne nie mogą zatem w tych przypadkach być uzupełniane ani modyfikowane odnośnymi regulacjami działu IVa. Należy także przyjąć, że relacje między tymi przepisami nie są kwalifikowane według maksymy *lex generalis – lex specialis*, ponieważ nie chodzi tu o to, czy przepisy

działu IVa mają szerszy zakres zastosowania niż odnośne przepisy odrębne, lecz jedynie o to, czy przepisy odrębne regulują w jakiś sposób zagadnienia wymienione w § 2.”⁵⁾

Zakładając, że wolą ustawodawcy jest, aby art. 96 ust. 1h stosowany był również w przypadku naruszeń przewidzianych w dodawanym ust. 1ba, oraz że konsekwentnie ustawodawca wyłącza stosowanie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego w zakresie dyrektyw wymiaru kary, proponuje się przyjęcie poniższej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 57 w pkt 12 w lit. b, w ust. 1ba w części wspólnej skreśla się wyrazy „, biorąc pod uwagę w szczególności sytuację finansową podmiotu, na który jest nakładana kara”;

36) art. 59 pkt 3, art. 4 ust. 1 pkt 3b – w związku z tym, że dodawany przepis odsyła do definicji pojęcia „system teleinformatyczny”, a nie do przepisu merytorycznego szczegółowego regulującego instytucję systemu teleinformatycznego, należałoby przyjąć niżej sformułowaną poprawkę. Analogicznej zmiany należy dokonać w dodawanym art. 17cc ust. 1 (art. 59 pkt 7 noweli).

Propozycja poprawki:

w art. 59:

a) w pkt 3, w pkt 3b

b) w pkt 7, w art. 17cc w ust. 1

– wyrazy „, o których mowa w” zastępuje się wyrazami „w rozumieniu”;

37) art. 63 pkt 2, art. 20 ust. 1 pkt 10 – w celu zapewnienia spójności terminologicznej w zakresie zmienianego art. 20 ust. 1 ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym, w dodawanym do tego przepisu pkt 10 należy mówić o „przychodach ogółem”, a nie „przychodach”.

⁵⁾ Zob. wyroki NSA: z 17.07.2019 r., II OSK 1774/18, LEX nr 2706115, i z 3.12.2019 r., II OSK 3087/18, LEX nr 2761320; A. Wróbel [w:] M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, LEX/el. 2022, art.189(a).
<http://lex.senat.pl/#/commentary/587778636/673773/jaskowska-malgorzata-wilbrandt-gotowicz-martyna-wrobel-andrzej-komentarz-aktualizowany-do-kodeksu...?cm=URELATIONS> (dostęp: 2022-06-23 14:32)

Propozycja poprawki:

w art. 63 w pkt 2, w pkt 10 po wyrazie „przychodów” dodaje się wyraz „ogółem”;

- 38) art. 64 pkt 1 lit. a, art. 4 pkt 7a – mając na uwadze, że w art. 20 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2016/1011 określa się procedurę sporządzania wykazu kluczowych wskaźników referencyjnych, a nie wskazuje kluczowy wskaźnik referencyjny jako taki, oraz w celu zapewnienia adekwatności zakresu odesłania do przepisu, do którego się odsyła, należałoby przyjąć niżej sformułowaną poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 64 w pkt 1 w lit. a, w pkt 7a wyrazy „, o którym mowa w art. 20 ust. 1 lit. b” zastępuje się wyrazami „uznany za kluczowy zgodnie z procedurą określoną w art. 20 ust. 2–5”;

- 39) art. 66 pkt 7, art. 17a ust. 7 – dążąc do tego, aby dodawany art. 17a ust. 7 w zakresie w jakim odnosi się do realizacji umów sformułowany był podobnie do dodawanego art. 16a ust. 2b (art. 66 pkt 6 lit. a), proponuje się sformułowaną niżej poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 66 w pkt 7, w ust. 7 wyrazy „wsparcia lub pożyczki na spłatę zadłużenia” zastępuje się wyrazami „umów, o których mowa w art. 8 ust. 1”;

- 40) art. 66 pkt 10 – w związku z tym, że art. 19a dodawany do ustawy o wsparciu kredytobiorców, którzy zaciągnęli kredyt mieszkaniowy i znajdują się w trudnej sytuacji finansowej, w zakresie swojej regulacji odnosi się również do art. 20 i art. 22 ust. 3 oraz mając na uwadze, że dobrą praktyką legislacyjną jest odsyłanie do przepisu, który poprzedza przepis zawierający odesłanie (tzw. odesłanie „do tyłu”), a nie do przepisu, który następuje po przepisie zawierającym odesłanie (tzw. odesłanie „do przodu”), należałoby dodawany art. 19a zamieścić po art. 22 w strukturze zmienianej ustawy.

Propozycja poprawki:

w art. 66:

a) skreśla się pkt 10,

b) dodaje się pkt 13 w brzmieniu:

„13) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Art. 22a. Kredytodawca w terminie do 25. dnia miesiąca przekazuje zbiorczo środki pochodzące z dokonanych przez kredytobiorców wpłat, o których mowa w art. 19 ust. 1, art. 20 i art. 22 ust. 3, na rachunek Funduszu.”;”;

41) art. 73 ust. 1 – przepis ten jest podstawową regulacją, która umożliwi zawieszenie spłaty kredytu hipotecznego, a więc realizację jednego z podstawowych celów ustawy. Wprowadza on instytucję tzw. „wakacji kredytowych”. Warunkiem realizacji celu ustawy jest zapewnienie, że przepis ten nie będzie budził żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Zarówno w ocenie stron umów kredytu hipotecznego, sądów, które mogą rozpatrywać ewentualne spory pomiędzy stronami, jak i organu nadzoru. Zaproponowane w art. 73 ust. 1 rozwiązanie może jednak budzić wątpliwości w zakresie tego, jakie umowy kredytu hipotecznego będą objęte zakresem regulacji tego przepisu.

Część pojawiających się w opinii publicznej głosów wskazuje, że zakresem regulacji art. 73 objęte będą wyłącznie kredyty, które są kredytami hipotecznymi w rozumieniu ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami. Innymi słowy wskazuje się, że zakresem analizowanej regulacji nie będą objęte kredyty hipoteczne, które zostały udzielone przed dniem wejścia w życie wskazanej ustawy, czyli przed dniem 22 lipca 2017 r. Pogląd ten może być uznany za zasadny wobec faktu, że ustawodawca odniósł się w art. 73 opiniowanej ustawy nie do kredytu hipotecznego jako takiego, ewentualnie kredytu hipotecznego, który spełnia warunki uznania go za kredyt hipoteczny w rozumieniu ustawy o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami, ale mówi w tym przepisie o kredycie hipotecznym w rozumieniu wymienionej ustawy. Sformułowanie „w rozumieniu” może sugerować, że ustawodawcy chodzi wyłącznie o kredyty hipoteczne udzielone począwszy od dnia 22 lipca 2017 r.

Wątpliwości tych nie rozwiewa art. 74 opiniowanej ustawy. Wskazuje on bowiem wyłącznie ostateczny termin zawarcia umowy o kredyt hipoteczny, która to umowa będzie mogła skorzystać z dobrodziejstwa tzw. „wakacji kredytowych”.

Dążąc do wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, zakładając, że wolą ustawodawcy nie było różnicowanie sytuacji w zależności od tego na jakiej podstawie została zawarta umowa kredytu hipotecznego a więc, że ustawodawca nie chce różnicować sytuacji konsumenta w zależności od tego czy umowa została zawarta przed czy po 22 lipca 2017 r. (przyjęcie, że intencją było wprowadzenie ograniczenia polegającego na ograniczeniu zakresu art. 73 ust. 1 do umów zawartych od dnia 17 lipca 2017 r. mogłoby być oceniane w kontekście potencjalnego naruszenia wynikającej z art. 32 Konstytucji zasady równości), należałoby dokonać zmian zaproponowanych w niżej sformułowanej poprawce. Zmianie art. 73 ust. 1 powinna towarzyszyć zmiana art. 74.

Ponadto wątpliwości budzi art. 73 ust. 3 w zakresie w jakim odnosi się wyłącznie do umowy kredytu hipotecznego zawartej w celu nabycia nieruchomości. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami, kredyt hipoteczny może być udzielony również na utrzymanie prawa związanego z nieruchomością mieszkalną, a także na budowę lub przebudowę budynku mieszkalnego lub lokalu mieszkalnego. Zakładając, że ustawodawca nie chciał ograniczać zakresu tzw. „wakacji kredytowych” wyłącznie do nabycia nieruchomości, co sugeruje art. 73 ust. 1 poprzez odesłanie do definicji kredytu hipotecznego z ustawy o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami, przepisowi należałoby nadać bardziej generalny charakter.

Przepis art. 73 ust. 1 wymaga również korekty polegającej na skreśleniu zbędnego odesłania do ustawy o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami, w zakresie pojęcia „konsument” oraz pojęcia „kredytodawca”. Oczywiście jest, że ustawodawca posługuje się w tym przypadku rozumieniem tych pojęć przyjętym w ustawie – Kodeks cywilny, ustawie – Prawo bankowe oraz ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. Zgodnie z § 9 ZTP w ustawie należy posługiwać się określeniami, które zostały użyte w ustawie podstawowej (ustawach podstawowych) dla danej dziedziny spraw i w znaczeniu nadanym określeniom przez tę ustawę (te ustawy). Skoro ustawodawca

nie zmienia znaczeń używanych określeń, wynikających z ustaw podstawowych, odesłania nie mają w tym przypadku żadnej wartości normatywnej i w związku z § 11 ZTP należy je skreślić.

W poprawce proponuje się również nadanie nowego brzmienia zdaniu pierwszemu w art. 73 ust. 10 tak, aby przepis ten był sformułowany analogicznie do art. 76 ust. 6.

Propozycje poprawek:

w art. 73:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na wniosek konsumenta kredytodawca zawiesza spłatę kredytu hipotecznego udzielonego w walucie polskiej, z wyłączeniem kredytów indeksowanych lub denominowanych do waluty innej niż waluta polska.”,

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zawiesza się wyłącznie spłatę kredytu hipotecznego, udzielonego na podstawie umowy o kredyt hipoteczny, która może być uznana za umowę o kredyt hipoteczny w rozumieniu art. 3 ustawy zmienianej w art. 69.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zawieszenie spłaty kredytu przysługuje konsumentowi tylko w stosunku do jednej umowy zawartej w celu zaspokojenia własnych potrzeb mieszkaniowych.”;

d) w ust. 5 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) oświadczenie, że wniosek dotyczy umowy zawartej w celu zaspokojenia własnych potrzeb mieszkaniowych.”,

e) w ust. 10:

– zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Okresu zawieszenia spłaty kredytu nie wlicza się do okresu kredytowania.”,

– w zdaniu drugim skreśla się wyraz „wszystkie”;

w art. 74 po wyrazach „1 lipca 2022 r.” dodaje się wyrazy „w tym również do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy zmienianej w art. 69.”;

42) art. 75 ust. 1 i art. 91 – w związku z tym, że istotą przepisu jest nie tyle skrócenie okresu zawieszenia spłaty kredytu hipotecznego w przypadkach, o których mowa w tych przepisach, z mocy prawa (mogłoby się pojawić pytanie o ile taki okres ma być skrócony), ale zakończenie okresu zawieszenia spłaty, w celu wyeliminowania wątpliwości i zapewnienia należytej precyzji przepisom, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanych poprawek. Zaproponowane niżej brzmienie art. 91 uwzględnia treść i brzmienie art. 31fa ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Propozycje poprawek:

w art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Art. 75. 1. W przypadku zawieszenia spłaty kredytu w całości albo w części na innej podstawie niż określona w art. 73, okres tego zawieszenia kończy się z dniem doręczenia kredytodawcy wniosku, o którym mowa w art. 73 ust. 4.

2. W przypadku określonym w ust. 1, w potwierdzeniu, o którym mowa w art. 73 ust. 9, wskazuje się również sposób rozliczenia spłaty kredytu w związku z zakończeniem okresu zawieszenia.”;

art. 91 otrzymuje brzmienie:

„Art. 91. W przypadku zawieszenia wykonania umowy o kredyt hipoteczny na podstawie art. 31fa ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 71 z dniem wejścia w życie ustawy kończy się okres tego zawieszenia.”;

43) art. 79 ust. 1 pkt 2 – art. 79 jest odpowiednikiem uchylanego art. 9 ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw. W związku z tym, że ustawodawca wydłuża termin obowiązywania nakazu przekazywania nabywcy końcowemu informacji o odpowiednio zwolnieniu od podatku akcyzowego lub obniżonej stawce tego podatku dotyczących energii elektrycznej do dnia 31 marca 2023 r., nasuwa się pytanie, czy o taki sam okres (tj. o trzy miesiące) nie należałoby przesunąć terminu, o którym mowa w art. 79 ust. 1 pkt 2. W przepisie tym wskazano, że sprzedawca energii elektrycznej będzie obowiązany realizować obowiązek, o którym

mowa w zdaniu poprzednim, oddzielnie, w przypadku gdy faktura lub inny dokument, z którego wynika zapłata należności za energię elektryczną, zostaną wysłane po dniu 30 września 2022 r. Termin ten został wydłużony względem dziś obowiązującego nie o trzy, ale o dwa miesiące. Ewentualna poprawka zostanie zaproponowana po ustaleniu intencji ustawodawcy.

- 44) art. 90 pkt 4 – przepis wymaga korekty językowej. Trzeba przy tym uwzględnić treść art. 16a ust. 2a pkt 1 lit. a tiret czwarte dodawanego do ustawy o wsparciu kredytobiorców, którzy zaciągnęli kredyt mieszkaniowy i znajdują się w trudnej sytuacji finansowej. Przepis ten jest odpowiednikiem analizowanego art. 90 pkt 4.

Propozycja poprawki:

w art. 90 w pkt 4 wyraz „wymogów” zastępuje się wyrazem „wymogu”.

Jakub Zabielski,

Iwona Kozera-Rytel

Główni legislatorzy